

"משונה התמונה ומשונים אסיריך" – על היציאה ממערת הקסמים של החומר החסוי והחזרה אליה: בעקבות פסק הדין בבג"ץ 317/13 ג'אבר ממדוח עברה נגד מפקד כוחות צה"ל באיו"ש

שלומי זכריה*

בשלהי חודש ינואר ניתן פסק דין¹ שונה וייחודי בנוף העיף והמוכר של עתירות כנגד צווי מעצר מנהלי המוצאים על ידי המפקד הצבאי בגדה המערבית, לאחר שעברו את גלגוליהם בפני ערכאות השיפוט הצבאיות בגדה המערבית. פסק דין, אשר מצא לנכון לפרט את ההליכים שקדמו לו בפני הערכאות הקודמות, ולא להסתפק באמירה הכללית, הלקונית והמוכרת כי "לאחר עיון בחומר החסוי לא מצא בית המשפט להתערב בהחלטות המפקד הצבאי"; פסק דין אשר נפרש על מספר עמודים ולא התמצה במספר שורות, כפי שאחד המחקרים שהתפרסמו לאחרונה מצא לציין בנוגע לפסיקות בית המשפט העליון בעתירות העוסקות מעצר מנהלי;² פסק דין אשר מצא לנכון לבקר את התנהלות גורמי התביעה הצבאית בתיק ואת השלמתם-הסכמתם של גורמי השיפוט הצבאי בערכאות השונות עם מחדלים אלה; פסק דין שהעז לשים סימן שאלה זעיר בנוגע למשמעות המונח "החומר החסוי" ולתדירות המתפקעת שבה נעשה במונח שימוש בבתי המשפט הצבאיים. ועם זאת – האם באמת פסק הדין מסמן שינוי כלשהו מבחינת הנכונות, היכולת והרצון של בתי המשפט להתמודד עם המגבלות הקיימות על המערכות המשפטיות בכל הנוגע למעצרים המנהליים? או שמא המדובר בפסק דין אשר מנסה לייפות מנגנון דיוני משומן היטב, ולהעדיף את ענייני הפרוצדורה ומראית העין של החוק על פני העיסוק במהות המעצרים המנהליים?

תופעת המעצרים המנהליים המופעלת כלפי אוכלוסיית השטח הכבוש בגדה המערבית עתיקה כמעט כמו הכיבוש עצמו. אכן, המשפט הבין-לאומי ההומניטרי של דיני הכיבוש מאפשר את מעצרו המנהלי של אלה המהווים סכנה ברורה ומידית לכוחות הצבא הכובש, וזאת כאשר המעצר המנהלי הינו מניעתי באופיו,³ ואף שהמעצר המנהלי אינו מהווה חלופה להליך הפלילי הנאות, במסגרתו יוכל הנאשם/העציר להתגונן בפני חומר הראיות. בפועל, פעמים רבות היכן שאין בידי הרשות ראיות קבילות המסוגלות להביא להרשעה, נעשה השימוש במעצר

* שלומי זכריה, עורך דין, מיכאל ספרד – משרד עריכת דין.

¹ בג"ץ 317/13 ממדוח עברה נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש (פורסם בנוב, 27.1.2013); פסק הדין נכתב על ידי השופט שהם ועליו חתומים גם המשנה לנשיא, השופטת מרים נאור והשופט צבי זילברטל. להלן יכונה: פסק הדין בעניין ממדוח עברה.

² Shiri Krebs, "Lifting the Veil of Secrecy: Judicial Review of Administrative Detentions in the Israeli Supreme Court", 45 VANDERBILT TRANSNATIONAL LAW JOURNAL 639 (2012).

³ ראו למשל, אמנת ג'נבה בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה, כ"א 1, 559, סע' 5, 43-42 ו-78 (נפתחה לחתימה ב-1949). סע' 78 ו-5, מתייחסים למצבים של תיחום מגורים ומעצר מניעתי של אזרחים מוגנים בשטח הכבוש.

המנהלי, המבוסס על "ראיות מנהליות"⁴. גם במקרה שבו עוסק פסק הדין נשוא רשימה זו, בולטת העובדה כי העציר נחקר במשטרה יום לפני הוצאת הצו המנהלי, אולם משהתגלה כי אין ראיות להעמידו לדין, הוחלט על מעצרו המנהלי, כחלופה לכך.⁵

ההליך המשפטי המלווה את המעצר המנהלי מסקרן לא פחות מעצם המעצר המנהלי עצמו. אין לו למעצר המנהלי כל תוקף או תכלית, מבלי שבתי המשפט מפקחים עליו, על נסיבות הוצאת צו המעצר, על הראיות המנהליות החסויות שעמדו לנגד עיני הרשות המנהלית ולעתים רבות על האופן שבו מסתיים ההליך המשפטי. היטיב לתאר זאת נשיא בית המשפט העליון מאיר שמגר, בקובעו כי "מעצר מנהלי ללא ביקורת שיפוטית אפקטיבית עלול לגרום לטעויות בעובדה או בשיקול דעת, שמשמעותן שלילת חירותו של אדם, בלי שהיה לכך ביסוס ענייני"⁶. הליכים משפטיים אלה מתחילים בערר על צו המעצר שהוצא על ידי המפקד הצבאי – צו שהוצא לאחר התייעצות וקבלת החומרים החסויים משירות הביטחון הכללי; אם לא מבוטל הצו, מוגש ערעור לבית המשפט הצבאי לערעורים. אם לא מבוטל הצו בגלגולו השני – ברוב המקרים מוגשת עתירה לבית המשפט העליון, אשר מבקשת לבחון פעם נוספת את סבירות ההחלטה לאשר את צו המעצר המנהלי.⁷ זוהי, בקצירת האומר, הפריזמה המשפטית לביקורת השיפוטית על צווי המעצר המנהלי המוצאים בשטחים.⁸

4 על שאלת החומר החסוי והיחס בינו ובין ההליך המשפטי הנאות ראו: Daphne Barak-Erez & Matthew Waxman, Secret Evidence and the Due Process of Terrorist Detentions, 48 COLUM. J. TRANSNAT'L L. 3 (2009).

5 עניין **ממדוח עברה**, לעיל ה"ש 1, פ"ד 1 לפסק הדין.

6 בג"ץ 253/88 סג'דיה נ' שר הביטחון, פ"ד מב (3) 801, 819 (1988).

7 בהרצאה שניתנה במהלך שנת 2012 על ידי שופט בית המשפט הצבאי בסאלם, רס"ן אמיר דהאן, פירט זה את הנתונים הבאים בנוגע למעצרים מנהליים: "בית המשפט הצבאי, בערעורים בערכאה ראשונה, משנה 30% מהחלטות מעצר מנהלי [...] בית המשפט הצבאי לערעורים משנה עוד 15% מהחלטות. בית המשפט העליון לא התערב אף פעם במעצר מנהלי." חיים לוינסון "העליון ידון בעתירת העציר המנהלי השובת רעב" **הארץ - חדשות** 21.2.2012

www.haaretz.co.il/news/politics/1.1646383

יוער, כי לא בכדי נאמר על בתי המשפט כי הם "משנים" את החלטות המעצר המנהלי, שכן ברוב המוחלט, אם לא בכלל המקרים, המדובר הוא בקיצור חלקי של תקופת המעצר או הגבלה על הארכתו, ולא על ביטולו של צו המעצר. אחד המקרים הבולטים בהם בית המשפט העליון קיבל את עתירת העצור המנהלי והורה על בטלות הארכת צו המעצר זכור מפרשת בג"ץ 2320/98 **אל-עמלה נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון**, פ"ד נב(3) 346 (1998), עת נקבע כי המפקד הצבאי אינו יכול להאריך מעצר מנהלי של אדם לאחר ששופט החליט, במסגרת ערעור על צו המעצר המקורי, לקצר את מעצרו של אותו אדם. פסק דין זה עסק בעיקרו בענייני הסמכות של המפקד הצבאי להאריך את צווי המעצר המנהליים חרף החלטות בית המשפט הצבאי לערעורים וכן דרכי ההשגה על ביקורת זו. ראו בהקשר זה גם: אבינעם שרון "מעצר מנהלי: גבולות הסמכות והיקף הביקורת השיפוטית, בעקבות בג"ץ 2320/98 אלמעמלה ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש ואח'" **משפט וצבא** 205, 13 (2009), בעמ' 207 (1999).

8 במהלך השנים נמתחה ביקורת רבה על עצם השימוש התדיר בכלי המעצרים המנהליים בגדה וכן על אופן הביקורת השיפוטית והמשפטית על כלי זה. ראו לעניין זה: בצלם **עצורים בלא משפט: מעצרים מנהליים בשטחים מתחילת האינתיפאדה** (אוקטובר 1992); המוקד להגנת הפרט **ללא משפט: מעצר מנהלי של פלסטינים על ידי ישראל והוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים** (אוקטובר 2009); Amnesty International **Starved of Justice: Palestinians Detained Without Trial by Israel** (2012).

במקביל, נמתחה ביקורת רבה על אופן התנהלותם של בתי המשפט הצבאיים מבחינות רבות, ועל העדר התאמה בין אופי התנהלות הדיונים בבתי משפט אלה לסטנדרטים הבין-לאומיים הנדרשים. ראו: יש דין – ארגון מתנדבים לזכויות אדם **משפטים בחצר האחורית: מימוש זכויות ההליך ההוגן בבתי המשפט הצבאיים בשטחים** (דצמבר 2007);

* * *

מה מתרחש בפועל באולמות בית המשפט הצבאי? עד כמה ניתן לתאר את מה שמתרחש בין כתלים אלה כהליך משפטי המעניק ראשית-מסגרת של הליך משפטי נאות, שרק לאחריו ניתן לשלול את חירותו של אדם? פסק הדין בעניין **ממדוח עברה** מעניק הצצה נדירה אל תוך אולם בית המשפט הצבאי בדיון העוסק במעצר מנהלי. בתהליך זה נוטלות חלק מספר דמויות: שופט בית המשפט הצבאי, התובע הצבאי, העציר המנהלי וסנגורו, ונציגות – נוכחת או בכתובים – מטעם כוחות הביטחון שאספו וניתחו את החומר החסוי. כל אחת מדמויות אלה, השוכנות דרך קבע בבית המשפט הצבאי, אסורה היא, בלי יכולת (או רצון) להיחלץ ממנה. כמו במשל המערה של אפלטון,⁹ כל אחת מדמויות אלה ניזונה מאותו חומר חסוי העומד בבסיסו של המעצר המנהלי, או מזינה אותו בתורה.

העצור וסנגורו, הם הראשונים הכבולים במערה, ובה רואים הם את צללי הדברים, את השתקפויות החומר החסוי, את תעתועי הפרפרזה המועברת אליהם מאת נציג השב"כ. מציאות זו של נוכחותו העיקשת והבלעדית (אך החמקמקה) של החומר החסוי, הפכה להיות חזות הכול באותם משפטים. ואכן, האבסורד שבניהול ההליך המשפטי בנסיבות אלה משתקף היטב מתיאוריו של השופט שהם בפסק הדין בעניין **ממדוח עברה**: מצד אחד ניצבים העצור וסנגורו, אלה סומים באפלת בית המשפט ואינם יכולים לנהל כל הגנה יעילה אשר תנסה להפריך את הטענות בדבר מסוכנותו של העציר; מהצד השני ניצב התובע אשר בנוגע לכל שאלה שמופנית אליו שב וחוזר על ההפניה אל החומר החסוי, גם כשאין בכך צורך וגם כאשר אין מדובר בשאלות שהחומר החסוי עוסק בהן.

התובע עצמו, הגם שהוא מוצג בפסק הדין כקרבן של מערכת המזינה את עצמה, אשר חטאה הפעם בביקורת שיפוטית ראויה לשמה, מבכר גם הוא את חשכת החומר החסוי על פני הסנוורים של אור השמש. חזרתו פעם אחר פעם כי המענה לכל שאלה שנשאלת מצוי אך ורק בחומר אשר יש לחסותו, וזאת מבלי שהתובע – כרשות מנהלית, נזכיר – מפעיל שיקול דעת בכל הנוגע לתשובותיו, עשוי להיות מחזה מכמיר לב, אלמלא היינו יודעים את סופו של מחזה זה: אין ולא הייתה כל עילה לחסות את השאלות שהוצגו לתובע. השופט שהם קובע במפורש כי "לא הייתה מניעה ביטחונית מלהשיב על רובן ככולן, מבלי לפגוע במקורות המידע ובביטחון המדינה והאזור".¹⁰

בית המשפט מוסיף וקובע כי על התובע הצבאי להיות "מתודרך כראוי" על ידי הגורמים המקצועיים היכן שהוא מופיע בגפו בדיונים אלה. הופעה זו מטילה על התובע הצבאי אחריות כבדה, אך יחד עמה מגיע גם צל כבד עוד יותר, אשר כפי שעולה מפסק הדין, אינו מאפשר לו להסיט מבטו מעבר לאמור בחומר החסוי, ולמסור את המידע המבוקש. חרף יכולתו הפוטנציאלית של התובע לגרוע מעמימות התמונה המשפטית, בוחר זה לחזק את ברגי

Sharon Weil, The Judicial Arm of the Occupation: the Israeli Military Courts in the Occupied Territories, 89 (866) INTERNATIONAL REVIEW OF THE RED CROSS 395 (June 2007).
 אפלטון "הפוליטיאה, כרך ז" **כתבי אפלטון** ב 421 (תרגום מיוונית יוסף ליבס, 1964).
 עניין **ממדוח עברה**, לעיל ה"ש 1, פס' 14 לפסק הדין.

9
10

החומר החסוי, ולהרציד עוד ועוד את התמונות המהוות מהן ניזונים העציר המנהלי וסנגורו; הפעם הצטרפה אל תובע הצללים גם המערכת המשפטית המבצעת את הביקורת השיפוטית.

השופט שהם ער לסוגיה זו, וביקורתו מוטחת לא רק בתובע הצבאי ושכמיית שירותי הביטחון העוטפת אותו ואת שולחיו, אלא גם בשתי הערכאות השיפוטיות שבחנו את החומר החסוי והיוו את האכסניה לניסיונות העציר המנהלי וסנגורו לנהל את ראשיתו של הליך משפטי ראוי. הערכאה הדיונית נמנעה מלחייב את התובע למסור מענה לשאלות הלא-סודיות-בסופו-של-דבר שהופנו על ידי סנגורו של העצור; ערכת הערעור הייתה ערה לכך, אולם גם היא לא מצאה לנכון להורות לתובע למסור לסנגור את המידע והתשובות, אף לא על דרך הפרפרזה, והחליטה להותיר את צו המעצר על כנו, ואף לא להשיב את הערעור לדיון מחודש בפני הערכאה הדיונית.

יוצא שגם הערכאות המשפטיות אשר מחויבות לקיים את הדיון באופן "סגורילי" בהיעדר נוכחות ואפשרות ייצוג ממשית לעציר המנהלי, בחרו להסיט את מבטן ולאפשר את קיומו של הדיון באופן שיוכל להקל עם העציר או לפחות לייתן לו את יומו בבית המשפט. גם הערכאה הדיונית וגם ערכת הערעור נתונות היו בנחשושיים של חומר חסוי, ונמנעו – או שמא נאמר, מנועות היו – מלהסיט מבטן ימינה ושמאלה, לנסות ולנטר מי מהשאלות ניתן להשיב עליה, מי זכאית למענה ומי לאו. אמנם, חלק מהשאלות שהעלה הסנגור ניתנה עליהן תשובה מצד הערכאה השיפוטית הדיונית, אולם חלק אחר נותר עלום עד שהגיע לפתחו של בית המשפט העליון.

כפי שנקבע לא אחת, בהליכים משפטיים בהם נמנע מהעציר המנהלי לעיין בחומר הראיות החסוי, הערכאה השיפוטית בבתי המשפט הצבאיים, ועמה השופטים, אמורים לשמש כ-"פה" לסנגור, או כפי שבית המשפט הגדירם בעבר, "סנגור לפי שעה" וכן לשמש "כפה לעציר, ולבחון את החומר המובא בפניו בצורה מעמיקה ויסודית".¹¹ ברם, חרף פסיקות אלה, ניכר כי בתי המשפט הצבאיים, בשתי הערכאות, ביכרו במקרה של **ממדוח עברה** שלא לפעול על פי מצווה זו, והמשיכו לראות בתמונות המרצדות על המרקע, כמשקפות את המצב הדיוני והמהותי הרצוי והמצוי כאחד. בתי המשפט הצבאיים הפכו גם הם להיות כדמות המרצדת בפני עצמה, הנסמכת על צלמיות עמומות מטעם התביעה. ניתן היה לצפות כי בתי המשפט הנתונים במצבם זה כחמישה עשורים, כבר ראו שמץ דבר משל עצמם ומשל עמיתיהם לעולם השיפוט במעצרים המנהליים, לבד מצילו הגובר של "החומר החסוי" ומי שמנפק את החומר החסוי. אולם על פי פסק הדין בעניין **ממדוח עברה** מסתבר, כי גם מערכת זו כבר משוקעת עמוק בתוך שגרת החיים של המעצרים המנהליים; גם הם אנוסים כל ימיהם על כס השיפוט מלהניע ראשם אל מעבר לתיקייה הסודית המועברת לידם אחר כבוד רווי מסתורין.

¹¹ בג"ץ 9441/07 אגבר נ' מפקד כוחות צה"ל, פס' ט(1) לפסק דינו של השופט רובינשטיין (פורסם בנבו, 20.12.2007).

אחרונה מבין הדמויות המופיעות בתמונת המקרה של **ממדות עברה**, היא השופט אורי שהם. אף על פי שמדובר בדמות שהיא חיצונית במידה מרובה להליכים השיפוטיים העיקריים, שהם הופך באופן אירוני לדמות הטראגית של המחזה המשפטי העולה מפסק הדין. שופט בית המשפט העליון, אשר כיהן בכל אחת מחוליותיו של עמוד השדרה הצבאי-משפטי: משופט צבאי לשעבר, תובע צבאי, נשיא בית המשפט הצבאי לערעורים ביהודה שומרון וחבל עזה ולבסוף כפרקליט צבאי ראשי לשעבר, מצטייר, על פניו, כאותו בר מזל אשר השתחרר מכבלי המערה המרתקת/מרותקת של החומר הסודי. הוא האיש שישב במושב הישן, ואילו כעת חשכו עיניו נוכח הנגלה לו, ומהאופן הבנאלי שבו מתנהלים דיוני מעצר מנהלי בבתי המשפט הצבאיים. הנימה האפולוגטית שבה נוקט שהם לקראת סופו של פסק הדין, מלמדת על חוסר הנוחות שנוצר ממצב זה בנפשו של בית המשפט, לצד החובה אותה מרגיש שהם להאיר את המראות אליהן נחשף.¹²

* * *

עתירות מנהליות דוגמת זו העומדת בבסיס פסק הדין בעניין **ממדות עברה** בוחנות את המעשה המנהלי כמכלול, החל מהחלטת המפקד הצבאי שהוציא את צו המעצר המנהלי וכלה בהחלטות בית המשפט הצבאי לערעורים ובית המשפט הצבאי שבחן את עצם הוצאת הצו ונסיבות הוצאתו. כל אחת מחוליות אלה נבחנת דרך העדשה החוקתית-מנהלית של בית המשפט העליון בשבתו כבית דין גבוה לצדק, הבוחן את עצם קיומה של הסמכות להורות על השמתו של אדם במעצר מנהלי, והאם ההחלטה על המעצר המנהלי – כמו גם ההחלטות השיפוטיות שאישרו את המעצר – הינן סבירות או האם, לחילופין, נובעות הן משיקולים זרים או נגועות בחוסר סבירות קיצוני. על פי גישתו של פרופ' קלינגהופר,¹³ הערכאה המשפטית הדיונית הבוחנת את סבירותו וחוקיותו של המעצר המנהלי היא זו ההופכת את המעשה המנהלי למוגמר. אישור הצו על ידי הערכאה הדיונית¹⁴ אינו בעל אופי דיוני גרידא אלא מהותי באופיו, והוא משלים את ההליך המנהלי המתחיל ברשות המנהלית עצמה. בא בית המשפט העליון בפרשת **ממדות עברה** ומקלף שככה נוספת הנבחנת על ידו: לא רק הסבירות והסמכות או התנהלות המפקד הצבאי נבחנות בבית המשפט, אלא גם טיב ההליך המשפטי שהתנהל עד כה בכללותו נבחן. הביקורת השיפוטית היא, אם כן,

¹² עניין **ממדות עברה**, לעיל ה"ש 1, פס' 15 לפסק הדין: "אם הרחבתי את הדיבור בנידון דידן, אין מטרה למתוח ביקורת על מאן שהוא בגין התנהלותו בהליך זה, אלא שהדבר נועד להפקת לקחים והערכות מתאימה של כלל הגורמים, על מנת שתתקיים ביקורת שיפוטית ראויה לשמה, על צווי המעצר המנהלי".

¹³ יצחק קלינגהופר "מעצר מניעתי מטעמי ביטחון" **משפטים** יא 286 (1981).

¹⁴ מאמרו של פרופ' קלינגהופר מתייחס לבית המשפט המחוזי הבוחן את חוקיות המעצר המנהלי המתקיים בתוך מדינת ישראל על פי חוק סמכויות שעת חירום (מעצרים), התשל"ט-1979, שם הרשות המנהלית המוציאה את צו המעצר הינו שר הביטחון והרשות השופטת הבוחנת, כחובת החוק, את הצו הינה בית המשפט המחוזי. בהקשר של מעצרים מנהליים בשטחים, צו המעצר מוצא כאמור על ידי המפקד הצבאי, והרשות הדיונית המשלימה ומאשרת את המעצר היא בית המשפט הצבאי, הערכאה הדיונית שדנה בסוגיה.

משולשת: הן על עצם הוצאת הצו, הן על אופן הוצאת הצו וחומר הראיות שעמד בבסיסו, והן על אופי ניהול ההליך השיפוטי שבוצע בעקבות הצו.

פסק הדין בעניין **ממדוח עברה** מעז לעשות את שכמעט ולא נעשה עד כה – להתחיל ולקרוא תיגר על המכניזם האוטומטי שבו נציגי התביעה הצבאית בבתי המשפט הצבאיים בגדה המערבית שבים ומשננים בפני השופטים כי המענה לכל שאלה שתועלה על ידי עורכי הדין של העציר המנהלי, תזכה לאותה תשובה: "יפורט בחומר החסוי". בית המשפט העליון לא פסל את רעיון המעצר המנהלי, או את המעצר המנהלי במקרה הספציפי הנדון בפניו. בית המשפט לא פסל את עצם השימוש בחומר החסוי כבסיס עיקרי, אם לא בלעדי, להחלטה אם לשלול מאזרחים מוגנים את חירותם, לעתים למשך שנים רבות; נהפוך הוא – בית המשפט, על בסיס העיון בחומר החסוי, בחר להותיר את הכלוא במאסרו. אולם בית המשפט מצא לנכון לקבוע כי השימוש שנעשה בחומר החסוי כפוף גם הוא לעקרונות של סבירות ומידתיות. שאם לא כן, יהיה קשה להשתחרר מתחושת השרירותיות המלווה כל מעצר מנהלי באשר הוא.

ייתכן שבית המשפט העליון ניצב רק בחצי הדרך אל הגילוי המלא. בסופו של דבר, שב השופט שהם ומאשר את המעצר המנהלי על בסיס החומר החסוי שהועמד לעיון בית המשפט בלבד, תוך שהוא חושף טפחיים מאותו מידע שהוסתר מהעצור ומעורך דינו על ידי התובע הצבאי וערכאות בתי המשפט הצבאיים. ייתכן שטפחיים אלה יכולים היו לסייע במהלך ניהול התיק על ידי העצור וסנגורו בפני הערכאה הדיונית. על כן, לדעת כותב שורות אלה, היה על בית המשפט לכל הפחות להשיב את התיק לדיון בפני בית המשפט הצבאי, ולא לפטור את העתירה תוך הישענות חד-צדדית, שוב, על החומר החסוי שהונח לעיונו.

בפועל, חרף הרושם שנוצר מקריאת פסק הדין וייחודו בנוף של פסיקת בית המשפט העליון בנוגע למעצרים מנהליים בשטחים הכבושים, הרי שהוא מתעסק במעטפת הדיונית סביב החומר החסוי ולא במהות. בית המשפט מנסה להפוך את ההליך המשפטי הנלווה למעצר המנהלי לשקוף יותר. "נוח" יותר לצדדים כולם להמשיך ולנהל אותו, ולבתי המשפט לבחון אותו, אולם הוא עדיין מקדש את החומר החסוי, שותף סוד למראות עמומים המוקרנים דרך פילטרים חלקיים ומנסרות שירותי הביטחון על קירות בתי המשפט, באשר הם.